

Adrian Lucaci

— Cetățene, nu semnez: vreau să dorm liniștit!..

URZICA

7

ANUL XXII • Nr. 7
15 APRILIE 1970
16 PAGINI • 1,50 LEI

BINE-INFORMATUL

Chiriac

de I. Peltz

FOCILE

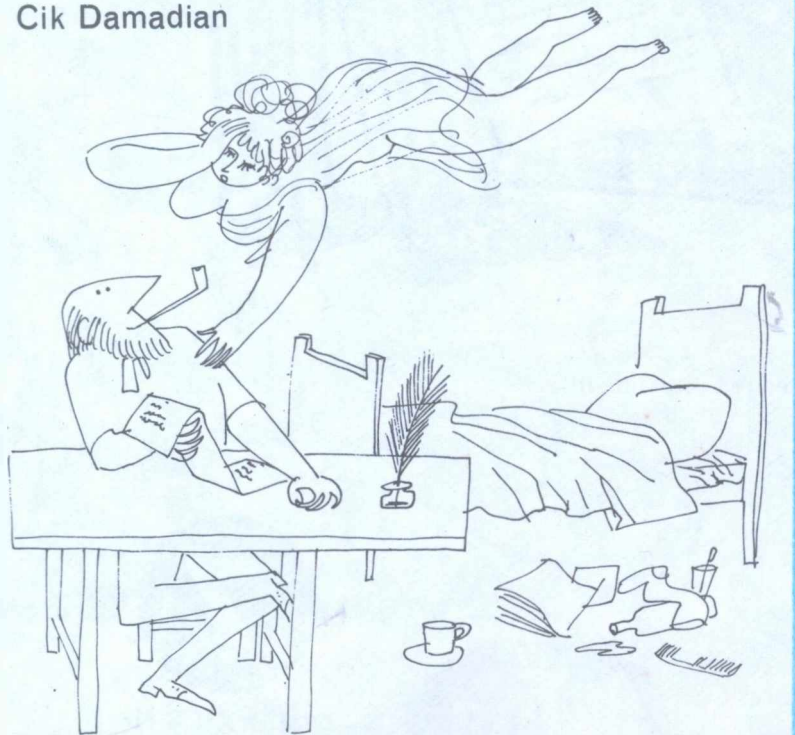
de Al. Bilciurescu

*Unii dintre-artiști au voce
Alții fac acrobații,
Iar simpaticele foce,
Ne-ntrecute-n jonglerii,
Îți evocă ne-ncetat
Cu mustățile ca pașa
Un «Moș-Teacă» creionat
De maestrul Bacalbașa!*

*Au pe cap un fes cu ciucuri
Și comit cu mult umor
Fel de fel de giumbușlucuri
Pentru risul tuturor,
Aruncînd în spre tavanul
Cortului, în vâlătuc,
Mingi de fotbal; cu toptanul
Mingi mai mici de cauciuc...*

*Dar, cînd cade pe spectacol
Noaptea ca o draperie,
Și-nflorește — blind miracol —
Somnul în menajerie;
Și cînd cirul ancorează
Cu tăcerile la bord,
Poate, focile visează
Albă, țara lor din Nord...*

Cik Damadian

MUZA CĂTRE POET: — Nu te supăra, vrei să-mi explici și mie?

Tovarășul Chiriac, vecinul meu de bloc, e un om simpatic. Înalt, ușor încăruntit la temple, poartă cioc și umbrelă pe orice anotimp. În pofida acestor detalii, eu unul caut să-l ocolesc. Dacă o să spun motivul, o să mă înțelegeți: de câte ori mă întâlnește — și, ca vecin, se întâmplă destul de des — se crede obligat să-mi povestească subiectul piesei pe care a văzut-o, sau al filmului. Ei, și, veți spune dumneavoastră, asta te supără?

Nu m-ar supăra dacă povestirea ar fi așa cum vă închipuiți: relatarea în câteva cuvinte a acțiunii piesei sau a filmului, nu m-ar supăra deloc. Dar tovarășul Chiriac are felul lui de a povesti — «stilul» său, cum s-ar spune.

De pildă, tocmai cînd mă urc în tramvai, iată-mă oprit:

— Unde fugi, dom'le?

— La slujbă!

— Stai să-ți povestesc filmul ăla cu cow-boy.

— N-am timp, nene Chiriac, pierd condica!

— Atunci, urcă! Urc și eu!

În tramvai, tovarășul Chiriac își dă drumul:

— E un film teribil, zice, cu cow-boy, cu dame și cu twist! Ceva formidabil, dom'le, pe onoarea mea! Și cînd încep împușcăturile, mamă-mamă... Te cutremuri, dom'le!

Și o ține așa, tovarășul Chiriac, pînă cobor.

Din câte îmi amintesc, după cro-

nicile apărute în ziare, filmul acela e foarte slab.

La despărțire, întreb, așa, într-o doară și cu vocea moale:

— Și într-adevăr e atât de reușit filmul ăsta?

— O minune! susține tovarășul Chiriac.

gazeta, instalat la un bar-expres în fața ceștii de cafea, cînd tovarășul Chiriac mă abordează:

— Ai văzut filmul de la «Patria»?

— Da! răspund scurt.

— Știi ce producție e?

— Da!

— I-ai văzut pe artiști și în alte

Și, concludent:

— A luat și premiul!

De astă dată, știind precis că n-a luat premiul, încerc să-l contrazic:

— De unde ai mai scos-o, nene?

Filmul n-a luat nici un premiu!

Atunci tovarășul Chiriac se supără:

— Îmi pare rău, dom'le, că pui la îndoială. A luat premiul! Ți-o spun precis: l-a luat! Și nu unu: citeva!

— Unde?

— La Paris, la Calcutta și la Istanbul, precizează, sigur de sine, tovarășul Chiriac. Și — adaugă el —

ai să vezi că n-o să-l scoată nici peste un an, că are succes mare!

A doua zi filmul a fost scos, din lipsă de spectatori.

De curînd tovarășul Chiriac vrea să mă informeze despre una din celebrele piese ale lui Shakespeare.

— O cunosc prea bine, de ce te obosești? caut să scap de belea.

— O cunoști? Ți se pare că o cunoști! Crezi că e vorba de o dragoste între doi tineri împotriva căroră părinții lor?...

— Exact!

— Păi, ce ți-am spus eu? Nu ești informat! Ascultă aici, la mine: piesa mai are un chichirez: englezul a bătut departe...

Englezul! Ați înțeles de cine e vorba...

— Da, da, continuă tovarășul Chiriac, a bătut departe! Știi cine a fost, de fapt, eroul principal?

— Știu, cum de nu?

— Ți se pare! Nu ești informat! Eroul n-a fost Romeo, a fost Regele... nu mai ții minte cum îl chema... ăla de pe vremea englezului. Nimeni nu știe, da' eu sînt informat!

Zilele trecute mi-am ieșit din pepeni. Vioiam tocmai să-mi citesc

filme?

— Da!

— Da' scenaristul știi cine e?

— Dumneata îl știi? îl stîrnesc eu.

Tovarășul Chiriac stă puțin pe gînduri.

— Nu te mai obose, zic: nu-l știi! De astă dată nu ești informat.

— Cine? Cine e? se arată foarte surprins omul meu.

— Scipio Africanul ...

Și ca să-l stîrnesc:

— Da' filmul ăl nou care se anunță, știi ceva de el?

— Care film? se miră tovarășul Chiriac și se încruntă.

— Care?! Habar n-ai! Filmul circumspect, producție nirvanică.

Vezi că nu știi? Da' noua piesă a lui Zarathustra ai văzut-o?

— Nu!

— Păi, vezi? Te pomenești că n-ai auzit nici de comedia muzicală a marelui Gingis-Han care se repetă cu Stroe?

— O cunosc! Ți se pare că o cunoști! Crezi că e vorba de o dragoste între doi tineri împotriva căroră părinții lor?...

— Exact!

— Păi, ce ți-am spus eu? Nu ești informat! Ascultă aici, la mine: piesa mai are un chichirez: englezul a bătut departe...

Englezul! Ați înțeles de cine e vorba...

— Da, da, continuă tovarășul Chiriac, a bătut departe! Știi cine a fost, de fapt, eroul principal?

— Știu, cum de nu?

— Ți se pare! Nu ești informat! Eroul n-a fost Romeo, a fost Regele... nu mai ții minte cum îl chema... ăla de pe vremea englezului. Nimeni nu știe, da' eu sînt informat!

Zilele trecute mi-am ieșit din pepeni. Vioiam tocmai să-mi citesc

filme?

— Da!

— Da' scenaristul știi cine e?

— Dumneata îl știi? îl stîrnesc eu.

Tovarășul Chiriac stă puțin pe gînduri.

— Nu te mai obose, zic: nu-l știi! De astă dată nu ești informat.

— Cine? Cine e? se arată foarte surprins omul meu.

— Scipio Africanul ...

Și ca să-l stîrnesc:

— Da' filmul ăl nou care se anunță, știi ceva de el?

ÎNSEMNĂRILE UNUI INDISCRET

● Fericirea trebuie concepută în mic, nuanță cu nuanță, după cum eternitatea e făcută din clipe.

● Nu căutați, în afară de voi, fericirea violentă, ci mulțumirea tainică pe care numai voi înșivă v-o puteți dăruți.

● În grădinile cu mii de flori mierea n-o veți găsi decît printr-o cercetare și-o muncă migăloasă, prin consumarea propriilor virtuți, ceas cu ceas, poate spre folosul altora. Ei și? Ai vibrat în baie de lumină și parfum, sub cer albastru. Ce altă răsplată ai mai visat?

● Împarte-ți sufletul, cheltuiește-ți nervii, sîngele, inteligența, dă tot ce ai ca să lași loc primirilor proaspete; numai așa te reinnoiești.

● În reinnoire, e veșnica tinerețe. Iar tinerețea veșnică e singura fericire, căci ea e generoasă, se risipește... deci, nu mai păstrează nici o povară.

● Aruncă din tine toate simțirile care s-au adunat, toate gândurile care te chinuiesc: scăpat de aburii lor, spiritul ți se va limpezi. Și numai trecute printr-un spirit limpede, aspectele vieții pot lua forme clare și calme.

● În flacăra albastră a creațiunii, consumă grăsimile spiritului, care vin din prea multe senzații primite și neprimite.

● Frumoasa mea doamnă, dacă vrei să fii mulțumită, întoarce-te la ruda săracă, la surioara părăsită, la biata cenușăreasă: arta, consacră-te muncii, chinuitoare și fecunde, muncii care te mistuie și face să renaști, ca pasărea minunată.

● Averile sînt ale lui Cresus, iar tu numai pe tine te ai și ceea ce înflorește în inima ta.

● Fii ca privighetoarea care umple cerul de triluri, se aruncă și se scaldă în propriul ei extaz și prea puțin îi pasă de uriașul freamăt al codrului, cu mii de cîntece străine.

Urmăritorii

de Victor Sivetidis

— Ai observat cum vulpea roșcovană
Frumoasa vulpe fără de prihană
Mă place, mă iubește, zise-un corb.
— Cum să nu văd, ar observa și-un orb.
Ea te iubește parcă mai cu foc
Atunci cînd ai și brînză bună-n cioc,
Răspunse-n dimineața aurie
Ariciul cel bătrîn, cu ironie.
— Desigur, spuse corbul cu emfază,
Vestmintul meu cel negru contrastează
Cu brînză albă, dindu-mi o nuanță
De demnitate și de eleganță,
Or, vulpea rafinată vede just
Fiind ea și-o persoană cu mult gust.
De-ai auzi ce-mi spune! Ce calde complimente,
Profund inteligente,
Îmi face la tot pasul
Încît îți jur, amice, că-mi pierd glasul.
— Dar ce părere ai de-acel copoi
Ce se învîrte zilnic printre noi,
Pîndind necontenit pe iepuraș?
— Oh, iepurele nostru este laș
Și nu se-ncrede-n cîntea nimănui
Se teme pînă și de umbra lui
El crede că probabil fiecare
Din jurul lui țintește să-l omoare.

Atunci ariciul scoase un panseu
Pe care vi-l transmit la rîndul meu:
Pe lași îi urmăresc toți profitorii
În timp ce pe cei proști, lingușitorii.

Traducere din limba greacă
de MIRCEA PAVELESCU

Adrian Andronic

— Știu că aveai de furcă cu el în privința disciplinei...
— Aaaa, în ultimul timp s-a disciplinat; nu-mi mai cere bilete de voie...

V. Crișan

FĂRĂ CUVINTE

Anti... ...CRONICĂ RIMATĂ

de I. Berg

Nu știm dacă-i maimuțăreală,
Sau dacă-i vorba de-o metodă.
Dar știm că, fără îndoială,
Prefixul ANTI e la modă.

Poeți îl sorb din călimară
Și dramaturgi și tutți quanti:
În garderoba literară
Se poartă azi modelul «ANTI».

E-adevărat că, scos în lume,
Fără criterii și principii,
Nu are vogă și renume
Ca «beatles», «mini-jupe» sau «hippy».

Dar, chiar plasat pe locul patru
ANTI exercită miraje:
Se joacă astăzi anti-teatru,
Creat cu anti-personaje.

Avizi de insolite glorii,
Sau însetați de-original,
«X» a comis anti-memorii,
Iar «Ygrec» un anti-jurnal.

Sau aplicînd niște canoane
Ce-s «ultra-supra-extra noi»,
Se fabrică anti-romane,
Desigur, cu anti-eroi!

Mușcat nișel de gelozie,
Condeiful meu, măcar o dată,
Ar vrea și dumnealui să scrie
O... anti-cronică rimată!

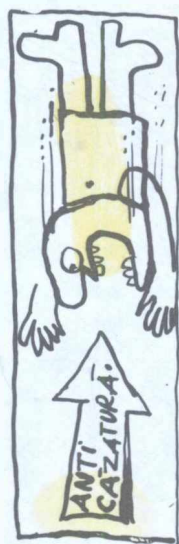
Dar cum?... Aceasta-i întrebarea!
Care-i misterul ei prozodic?
Spre a obține dezlegarea,
Să procedăm încet, metodic.

Ce este ANTI?... Mă îndeamnă
Să caut în dicționar.
Și foarte clar văd că înseamnă
Ceva OPUS, ceva CONTRAR.

Făcînd și exemplificarea,
Luăm un caz ce-o să ne-amuze.
De pildă: știm că sărutarea
Se dă obișnuit pe buze.

Dar dacă, fără supărare,
O dai pe ceafă, pe spinare,
Mă rog, pe alte părți contrare,
Atunci e-o... anti-sărutare?!

Cum, cel puțin în teorie,
O cronică în acest caz

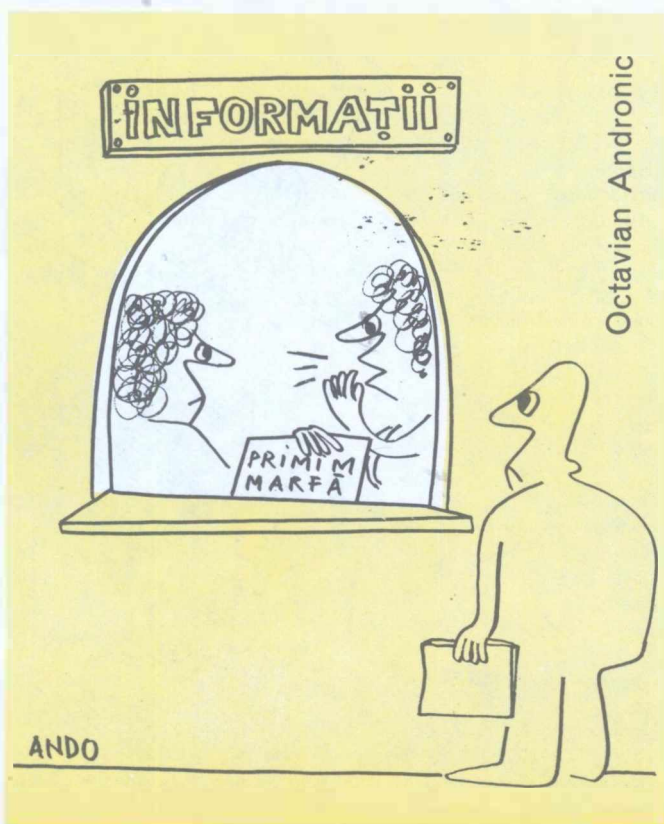
E-un vers «la zi» care se scrie
C-un strop de spirit și de haz,

Rezultă, ca o diagnoză,
Că-i vorba deci de-o răsturnare,
Că anti-cronica e-o proză
Fără mesaj și fără sare.

Cu scrisul meu pus față-n față,
Mă simt acum la fel ca și
Monsieur Jourdain care de-o viață
Făcuse proză fără-a ști.

Și eu, scriînd pe zeci de file
O proză fadă, nesărată,
Nici n-am știut că de-ani de zile
Fac... anti-cronică rimată!

Dar chiar cu riscul de-a se spune
Că-s de pe vremea lui Pazvanti,
Nu fac un act de plecaciune,
Sau — cum să zic — sint anti... ANTI!

Octavian Andronic

Tudor Mușatescu

FIECARE CU PĂREREA LUI

Din „sclipirile“
unei stele

● Nu toate stelele căzătoare a-jung vedete pe pămînt.

● Cel mai frumos nume de față din lume e Stela; cea mai frumoasă romanță de pe pămînt e «Steluța» și cei mai antipatici indivizi din viață sînt «nea Stelenii».

● La stelele de pe boltă te uiți cu ochii deschiși și la cele de pe sticla de coniac cu ochii închiși.

● Astronomii nu văd stele verzi înaintea ochilor. Numai mardeiași.

● Cînd ești copil, colinzi cu «Stea-ua». Și cînd ai dat în mîntea copiilor, te «colindă»... stelele.

● Două lucruri nu-mi plac: bolta fără stele și casa cu stelnice.

● De cînd cu cosmonauții, nu mai jignești pe nimeni dacă îi spui că «e picat din lună».

● Stelele de pe cer clipeșc. Și cele de pe pămînt fac cu ochiul.

● Luceafărul: stea cu nădrați.

● Stelelor! Nu fiți invidioase pe planete. De ce să vă calce și pe voi, într-o zi, unul și altul, în picioare?

● La vîrsta cînd îți apune steaua, lasă-te de... astronomie, șefule!

● Pe cerul artei s-au înghesuit atîtea stele, că nu se mai văd luceferii de ele.

● Despre «planete» se vorbește mult mai mult decît despre stele fiindcă dumnealor au... papagal.

● Cînd umbli cu capul în «stele», mergi pe două cărări pe pămînt.

● Tuturor stelelor de pe scenă, misoginul preferă «stelulele» din supă.

O idilă

Mihail Joldea

Ah, dar pină cind vor merge lucrurile așa?

Într-o seară o așteptă, așa, ca din intimplare. Cind o văzu, îi spuse un «săru' mina» atit de stins, încit femeia îl întrebă mirată: — Ați spus ceva?

— Tocmai priveam vitrina asta a Aprozaruului! Ce lucruri interesante! șopti Guță.

— Și eu, cind ies din magazin imi odihnesc ochii pe vitrina asta! Că în altă parte vezi de toate, dar ăștia d-aici nu pun decit praz, fi-le-ar prazu' să le fie de ris! și iar își șterse cu cochetărie colțurile gurii.

— Soțul ce zice cind veniți acasă? o iscodi Guță, dovedind stofă de detectiv ieșit la pensie. (E bine să știi din vreme ce meserie are soțul. Dacă femeia îți răspunde: — E dus la antrenament! E bine să fii atent).

— N-am soț! ginguri ingerul.

— Da?

— Stau singură... Doar cu un vecin, care e ca un tată pentru mine! continuă femeia. Dar soția dumneavoastră ce spune cind veniți acasă?

— N-am fost însurat... aș putea spune niciodată! Guță începu să se simtă istovit.

— Vai! Niciodată? Era atita durere în acest «niciodată», încit Guță își șterse pe furis lacrimile.

— Niciodată! șopti Guță, apucind-o de braț și tremurind din tot corpul.

— Sint seri cind mi-e frică! Aș putea spune că mor de frică! Și nu știu de ce! începu să ridă ea hodoronc tronc. Dumneavoastră nu vă e frică?

— Eu am o pisică!

— Vai! Trebuie să fiți un om foarte d-ăla... uman, dacă creșteți pisici!

Între timp întunericul îi învălui pe amindoi.

— Eu... știți... aș vrea... trebuie să vă spun... adică să vă rog...

— Oh, domnule!

— Cind mă uit în ochii dumneavoastră... dacă vă supărați... știți, în mine se dă o luptă...

— Și eu parcă simt ceva la lingurică...

Pieptul femeii tresări nervos, Burtă lui Guță tresăltă și ea.

— Sint singur... vă rog să credeți că... n-aș fi îndrăznit... dacă...

— Spuneți-mi ce vreți de la o biată femeie ca mine?

— Și dădu ușor capul pe spate.

— Vă rog... să vă gândiți... eu ca burlac... să nu luați în nume de rău... poate am putea cădea la o învoială... cu cea dinaintea dumneavoastră... înțelegeți?...
Guță își stăpini clănțanitul dinților.

— Înțeleg! șopti femeia cu nămile fremătinde.

— Vreau să vă rog... ca atunci cind vă vine piinea... să-mi opriți și mie una caldă... c-ai-a d-a doua zi, știți, imi cauzează...

Guță este un timid. Atit de timid încit de cite ori trece gol prin fața șifonierului cu oglindă, spre a se duce la baie, roșește ca o fecioară. Guță locuiește singur, nefiind în-surat. Timiditatea i-a interzis o căsnicie pe care Guță n-o visează decit noaptea cind se bagă în pat. Acestea fiind zise, Guță își poartă singurătatea în spinare precum melcul, casa.

Deși este la vîrsta cataplasmeilor, gata, gata să treacă în aceea a băilor cu muștar, se ține bine. Într-o zi, însă, i s-a întimplat ceva bizar. Plecînd de acasă pentru cumpărături, a găsit la teighea, la piine, o vinzătoare pouă. Pină aici nimic interesant. Sint zeci de vinzătoare noi și zeci de cumpărători neînșurați. Da, dar nu toate vinzătoarele sint ca aceasta și nu toți clienții sint ca domnul Guță. Ea, mlădioasă, el pensionar. Ei îi joacă ochii în cap, lui, chelia lucind în bătaia soarelui ca o oglindă.

Cu toate că rafturile sint încărcate, Guță întrebă copleșit de emoție:

— Scuzați! Aveți piine?

— Oh, da domnule! Și ochii jucăuși ai vinzătoarei dădură o fugă de la pantofi la chelie, făcîndu-l pe Guță să transpire abundant.

— Știți de ce vă-ntreb? suspină Guță gîtit de blestemata sa timiditate.

— Nu pot să-mi închipui! susură păpușica, dovedind un vocabular ales, plus un gest de veritabilă distincție: își șterse cu două degete colțurile gurii.

— Într-o zi am găsit la «Alimentara» cărți de vinzare. Ce spuneți de asta?

— Chiar cărți, cărți?

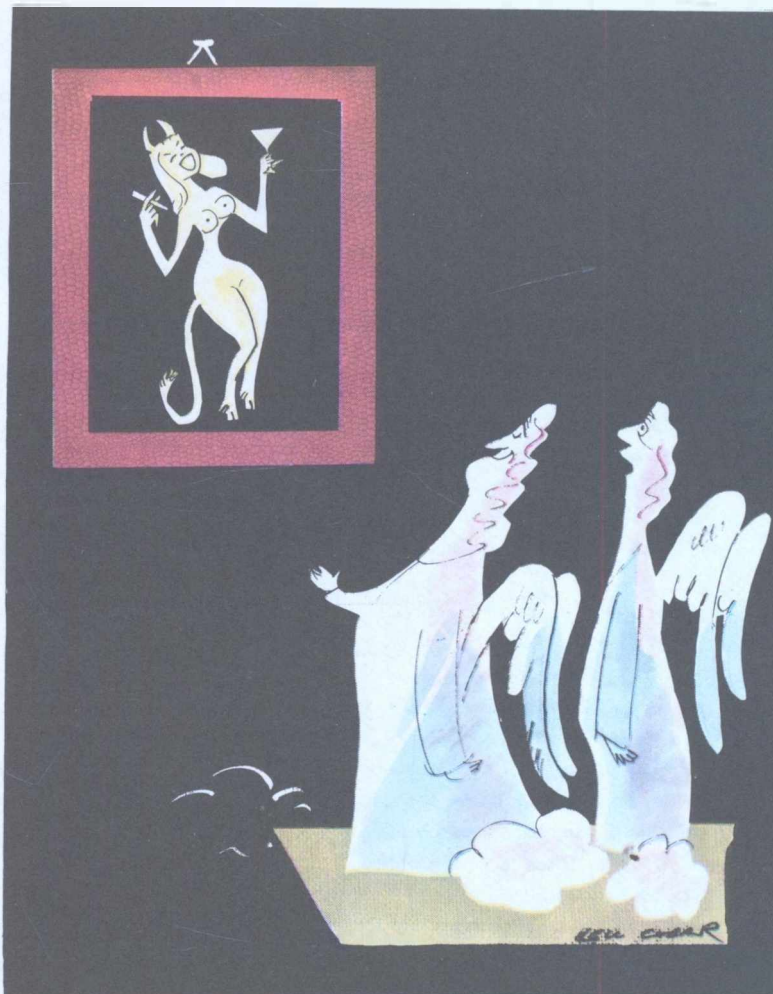
— Chiar cărți, cărți!

— Domnule, faceți spirite de glumă!

— Vreți să vă dau cuvîntul meu de onoare?

— Oh, nu! Cind spuse acest «nu», își ținu o clipă respirația astfel că obrații se înroșiră, lucru care fu sesizat imediat de Guță. Plăti piinea în așa fel ca să poată atinge palma deschisă a vinzătoarei în vreme ce amindoi rămaseră pierduți unul cu ochii în ochii celuilalt.

Așa începu idila lui Guță. În fiecare zi, Guță venea, se apropia de teighea ca de un altar, cerea piinea, plătea, în timp ce pupilele lui, sau viceversa, hipnotizau pupilele ei sau viceversa.

— Și asta sint eu, cind eram tinără...

Stelian Filip

Zi paralelă

(PARODIE MODERNISTĂ)

Iubito,
astăzi este o zi paralelă
în care nervii noștri
își piue dragostea
ca niște semnale
spre Marte.
Îți propun să ne-nfășurăm
în jurul gleznelor
cite un căfel-crizantemă
apoi să pornim prin parc
cu capul în jos.

Vom trece prin fiecare
copac
scobindu-l
cu ghearele sufletului
și, din cind în cind,
ne vom umple gurile de dinți
rîzînd dreptunghiular
unul spre altul...
Tu o să duci pe umărul sting
un catarg
care nu știu la ce-ți folosește
dar trebuie să-l duci
fîndcă altfel imi strici
toată poezia.
Pe lingă noi
perechi de-ndrăgostiți
abia ieșite din crisalide
se vor da peste cap
iar soarele
se va zburli în pene
și se va sparge de frunțile noastre
ca un gălbenuș
de ou congelat...
Restul sentimentelor
ce-mi penetrează oasele
albe ca ziuă aceasta
de primăvară
le vei afla de la
un cronicar literar
care știe mai bine decit mine
ce-am vrut să-ți spun!

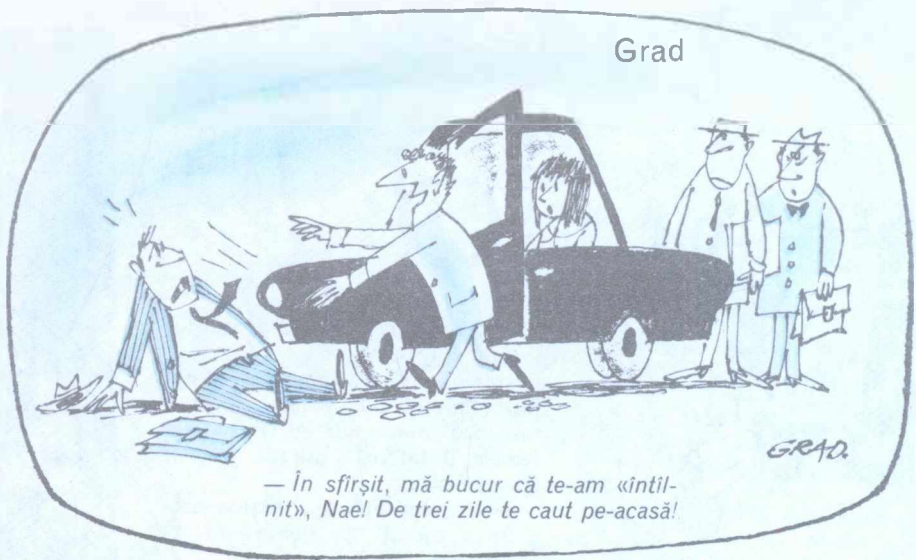
PRE- CUVÎNTARE

pentru enigme

De-ar fi să ținem seamă de textul din Geneză,
Cel care mai susține controversata teză
Că la-nceput, prin haos, încrucișat cu vîntul,
Cu bezna și cu timpul a existat cuvîntul,
Zic, dacă-aș ține seama... eu, profesorul Sigma,
Aș spune deci că lumea începe cu Enigma
Sau aș susține poate un adevăr superb
Că Universul este creat de-un monoverb.

Istoria enigmei de-aș vrea s-o înfirip
M-aș referi, desigur, la tragicul Oedip
Ce-a rezolvat la Teba celebra ghicitoare
A Sfinxului. De-aicea rezultă, prin urmare,
Neîndoios că Oedip a fost un precursor
Al jocurilor noastre, un prim dezlegător.
Și Zeus citeodată se mai dădea-n spectacol
Comunicînd enigme simpliste prin Oracol
(Organ de difuzare cu sediul prin temple)
Mitologia-i plină de astfel de exemple:
Șarade, anagrame eline, ligamente
Profund nesperioase și vag inteligente
Cu care zeii antici ce populau Olimpul
Înspăimintau pe oameni ca să-și omoare timpul.

Dar de atunci enigma a fost umanizată:
Ea nu vrea să rămînă mereu nedescifrată,
Pătrunde fără mofturi la cetățeni în casă
Și stă prietenește cu oamenii la masă;
O plictisesc adesea bătrîni și poezii
Ce sînt grăbiți să afle misterele vieții
Și astfel ea se lasă pătrunsă, an de an,

Convieșind alături de noi, cotidian.
Să dăm doar un exemplu din multele banale:
Cînd soful are veșnic «alegeri sindicale»
De preferință noaptea, cum poate fi nevasta
Ce nu se îndoiește deloc de treaba asta?
Soluția unică e clară și simplistă:
Soția-n chestiune nu e sindicalistă.

Concluzia e simplă, chiar de la origină
Enigma sub diverse aspecte ne domină
Cînd gravă, cînd glumeașă, cînd foarte incurcată
(Eu unu'-n cazul ăsta o las nerezolvată)
Cînd plină de-nțelesuri, profundă și subtilă,
Cînd neinteresantă, adică inutilă,
Dar totdeauna bine venită căci îți pune
Substanța cenușie la contribuțiune
Cînd rezolvînd probleme, în fața ta treci drept
Un tînăr perspicace și mai ales deștept,
Drept care privești lumea din jur cam cu emfază
Căci în acest domeniu părerea ta contează.

PROF SIGMA

P. conf. Pavel Mihăileanu

I. Avian

Vă interesează sau nu, secretul meu oricum o să vi-l împărtășesc: miercuria trecută, în jurul orei 17, m-am îndrăgostit. Pînă în acea zi și pînă la acea oră, nu credeam în basmul despre «dragostea fulgerătoare». Și iată, basmul a prins viață la cinematograful «Luceafărul». Acolo ne-am întilnit. Eu stăteam pe locul 11, ea avea locul 12. Bindecuvîntate lie aceste locuri din rîndul 5, fiindcă în rîndul 5, ocupat exclusiv de miopi, ne-am cunoscut.

Rîndul fericii, așa voi numi de azi înainte șirul de scaune care mi-a adus ma-

rea iubire, este în general ocupat de spectatorii care poartă ochelari de la 7 dioptrii în sus. Și iată că, doar cu cinci minute înaintea începerii filmului, a apărut ea, dioptria vieții mele. Purta o pereche de ochelari distinși, fumurii, cu lentile groase, care îi măreau substanțial frumoasele pupile căprui. Talia superbă, de manechin, se strecură printre scaune, bijbiind. Îmi strivi cumplit pantofii, după care se scuză discret: «Vai, mi se pare că v-am călcat umbrela!» Și mi se așază în brațe. Dar în clipa următoare sări jenată: M-am așezat pe paltonul dum-

nevoastră!» «Da, i-am răspuns eu fericit, și paltonul e îmbrăcat pe mine». I-am consultat contra marca și, spre mulțumirea mea, am constatat că avea scaunul de alături. Ne-am privit ochu în ochi, și ne-am dat seama că cele 16 dioptrii (9 ale ei, 7 ale mele) încep să se simtă bine împreună. În timp ce pe ecran se proiectau diverse reclame, am schimbat cîteva cuvinte și, în sfîrșit, subiectul filmului ne-a împrietenit neașteptat de mult. De cîteva ori și-a șters ochelarii, aburii de lacrimile vărsate pe parcursul melodramei. Apoi, grijulie, mi-a șters și mie ochelarii. I-am mulțumit, șoptindu-i că o asemenea soție visez de cînd m-am născut. Și slavă domnului, nu m-am născut ieri, alaltăieri...

Apoi am intrat la cofetărie. Mi-a scăpat drăgălaș un cațai pe pantalonii, dar ce importantă avea!... Mă interesa sufletul, nu miopia ei! A doua

zi ne-am dat întilnire la jumătatea distanței dintre casa ei și casa mea. Mai exact, pe strada Odei.

Se inserase bine cînd a apărut. Ne-am recunoscut după lucirile lentilelor. Am luat-o delicat la braț și am pornit să ne mărturisim dragostea curată în lungul străzii. Am profitat că luna se ascunsese după un copac și i-am șoptit: «Stăncuțo, îmi ești dragă». În clipa următoare a dispărut de la brațul meu și în general a dispărut de lingă mine. Sfredeleam cu priviri îngrijorate lentilele ochelarilor, în speranța că o voi zări. Nimic. «Stăncuțo, unde ai dispărut?» «Aici, la picioarele tale», îi auzii glasul tremurat. «Nu înțeleg! Șoaptele mele te-au emoționat în asemenea hal?» «Nu șoaptele, groapa din stradă. M-am împiedicat. Ajută-mă».

Vă dați seama că în asemenea împrejurare întilni-

— Spune, tovarășe, tot, absolut tot ce te doare, pe-n-delete, d-a fir a păr, de la om la om, ca la un frate...

Stăncuța!

rea de dragoste era pentru moment ratată. Mai putea Stăncuța să primească declarațiile mele, cu firele de la ciorapi fugite, cu tocul de la pantoful drept desprins și cu pardesiul prăfuit?!

Următoarea întâlnire nocturnă am fixat-o pe strada Pîrgarilor. A sosit veselă ca o vrăbiuță. Avea chipul fericit, ciorapii remaiți, tocul lipit, pardesiul curățat. Degaja mulțumire și voce bună. Am strins-o la brațul meu și am reluat idila intreruptă la groapa precedentă: «Stăncuțo, vrei să fii toată viața alături de mine?» «Vreau, a răspuns ea, de jos, de pe trotuar, unde se prăbușise, smulgindu-se brutal din strinsoarea brațului meu. Dar atunci ridică-mă! Vreau să stau lângă inima ta, nu lângă picioarele tale!»

Dragi prieteni, destinul însă a hotărât altfel. Marea noastră iubire nu s-a împlinit. A fost destrămată din cauze

obiective. Am încercat să-i cer mina pe strada Petre Ispirescu. Am încercat să-i mărturisesc dragostea pe strada Stoian Militaru și apoi pe Șoseaua Glina Manolache. Zadarnic! De fiecare dată, sentimentele noastre se împotmoleau în gropi sau în denivelările străzii!...

Am decis să pretind celor în drept despăgubiri pentru destrămare de familie. Am aflat că vinovată este Direcția de drumuri și spații verzi a Capitalei. M-am prezentat: «Tovarăși, voi mi-ați distrus fericirea!... Voi și străzile voastre. Tot nimerind din gropi în gropi, Stăncuța mea a rămas fără trusou și cu piciorul drept în ghips!» Apoi le-am înșirat numele străzilor!

— Ha! Ha! Ha!... a țîșnit un hohot de ris din vreo duzină de guri, aflate în spatele dosarelor. Păi, străzile astea sint demult reparate!...

— Nu sint. Chiar ieri am trecut din nou pe acolo!

— Sint reparate, tovarășe, tună o voce cu rezonanțe de șef! Uite aici sint actele! Negru pe alb.

— O fi aici, în acte, negru pe alb, dar acolo pe străzi e negru pe negru!... Mergeți pe teren să constatați!...

— N-avem timp, tovarășe! Terenul nostru sint actele. Citește, poftim: «Recepționat lucrările de pavaj, semnat diriginte Stanciu Petre». Am și plătit. Sau aici: «Recepționat lucrările, semnat diriginte Laie Elena». Și astea sint plătite. Pe actul acesta, recepția a fost semnată de Nichițeanu Ion și Oprescu Orțanța. Poftim, alte forme semnate: Pîrșan Ion, Till Rodica!... Plătite. Păi ce? Ne jucăm?... Pe baza acestor acte de recepție am achitat executantului I.D.P.B. aproape jumătate de milion lei!...

— De plătit ați plătit dumneavoastră, dar străzile, cînd

(URMARE ÎN PAG. 14)

Marga Rădulescu Un cîntec de primăvară fără rime

Cînd ghiociei infloresc
ei trebuie să fie culeși,
da, da, ei trebuie să fie culeși!
pentru că sint clopoței
ce vestesc primăvara...
— Manuel, fii bun
și ajută-mă să-mi prind
în păr, la spate,
această mică agrafă de aur —
dar, te rog, te rog,
nu mai fi atît de ștrengar!

Sunați, hei! Sunați, hei!
clopoței de ghiociei,
că vine primăvara! Hei! Hei!

lute, lleano, pune-mi pe umeri,
șalul cel alb de dantelă
și haide, repede, deschide fereastra
s-auzim vîntul primăverii
dacă s-a pornit spre noi!

Sunați, hei! Sunați, hei!
clopoței de ghiociei,
că vine primăvara! Hei! Hei!

— Cum îmi vin, Mario, perlele,
pe care mi le-a dăruit Manuel
de ziua Mărțișorului?
— Ah, ah, ce frumoase sint,
pe rochia de mătase albă!

Sunați, hei! Sunați, hei!
clopoței de ghiociei,
că vine primăvara! Hei! Hei!

— Pune-ți pălăria pe-o sprinceană,
și hai, Manuel, hai iubirea mea,
zimbește-mi, așa, așa,
și-acum, vino și sărută-mă...

Sunați, hei, sunați, hei!
clopoței de ghiociei,
că vine primăvara! Hei! Hei!

Lingă foc, bătrînica mea mamă,
fericita mea bătrînică,
cu amintirile ei, ehei, ehei,
ride și plînge de bucurie
în urma noastră.

Sunați, hei, sunați hei!
clopoței de ghiociei,
că vine primăvara! Hei! Hei!

S-au aprins stelele, pe cerul albastru,
și hai, Manuel! Hai iubirea mea!
mai iute, mai iute, ca s-o întîmpinăm!
Primăvară frumoasă spre tine-alergăm!

Sunați, hei! Sunați, hei!
clopoței de ghiociei,
c-a venit Primăvara în Țară! Hei! Hei!

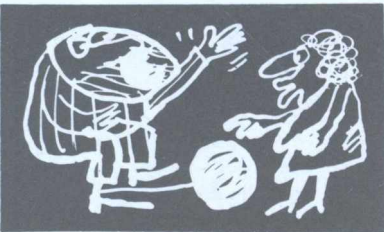

Un zîmbet

● În timp ce vizitează o închisoare, reprezentanta unui comitet caută să-l consoleze pe deținutul 35048:

— Știu că trebuie să fie tare trist să stai aici, dar presupun că din cînd în cînd mai primești cite o vizită.

— Nu, doamnă, nu vine nimeni niciodată.

— Cum e posibil?! Știu că ai cinci frați!...

— Da, doamnă, așa este, dar directorul nu-i lasă să iasă din celulele lor.

● La tribunal, judecătorul se adresează inculpatului:

— De ce l-ai făcut cretin pe domnul acesta, îi spune arătîndu-i-l pe reclamant.

— Pentru că m-a scos din sărite, domnule președinte.

— Acesta nu constituie un motiv; cretinii sînt și ei oameni ca ceilalți, ca dumneata, ca mine...

● Într-o biserică dintr-un sat scoțian, noul pastor, la sfîrșitul primei sale slujbe religioase, face cheta dîndu-și pălăria din mină-n mină printre enoriași, dar aceasta i se întoarce înapoi goală.

Atunci, ridicînd ochii spre cer, murmură:

— Mulțumescu-ți ție, doamne, că mi-ai dat înapoi pălăria!

● Oprindu-și mașina într-o localitate, un turist intră într-un bufet, cerînd o cafea tare. După ce o gustă, omul reclamă furios:

— Și asta numiți dumneavoastră o cafea tare?! Desigur că vă bateți joc! Asta nu-i altceva decît o apă fiartă și colorată!

— Și totuși, domnule, îi spuse chelnerul, vă asigur că este foarte tare. Cea mai bună dovadă este faptul că, deși de-abia ați gustat-o ați și devenit nervos!

● Un patinator se adresează directorului unei trupe de patinaj artistic:

— Aș vrea să mă angajez în trupa dumneavoastră.

— Dar ce știi dumneata să faci?

— Am un număr formidabil, zise tînărul. Pot trasa pe gheață, cu patinele, numărul 888888.

— Nu văd nimic deosebit, spuse directorul. Toți patinatorii mei știu s-o facă.

— Tot în cifre romane?!...

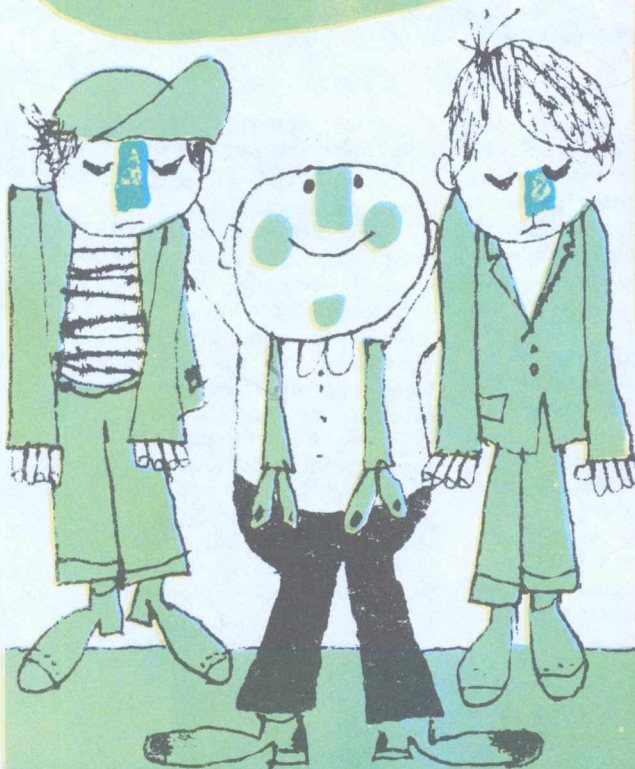
Traducere de IRINA BALTEȘ

Cițiva elevi de la Centrul școlar Galați, după ce au consumat băuturi alcoolice pînă noaptea tîrziu, s-au luat la bătaie în Stația C.F.R. Galați, lovindu-se cu cuțitele.

— Fiți atenți, fraților, că aici sînteți pe linia moartă...

Sîrbu C., Hofman I., Oprea V. și Neacșu I., tineri între 18 și 20 de ani, din București, s-au constituit în bandă și timp de mai multe luni s-au ocupat cu furtul de păsări și rufe întinse la uscat prin curțile oamenilor.

— Două rufe murdare!

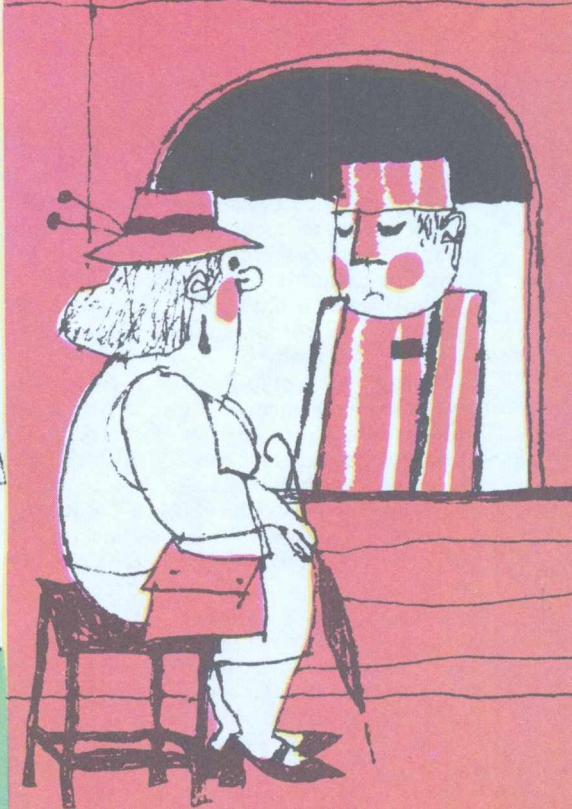
Badea D. din Cartojani-Ilfov, în vîrstă de 20 de ani, se îndeletnicea cu specula de medicamente. A fost prins în Piața Unirii din București vinzînd vitamina PP cu 100 lei bucata și prezentîndu-și marfa ca medicament miraculos.

— Dacă folosești asta, bade, nu mai ai necazuri!

— Mai bine du-te acasă, că altfel o să ai dumneata necazuri...

Iuhos Ion, în vîrstă de 20 de ani, din comuna Palatca-Cluj și Dreve Emil-Eugen, de 18 ani, din Cluj, au sustras din dormitoarele comune ale Trustului de construcții din localitate îmbrăcăminte și lucruri de uz personal ale muncitorilor, în valoare de 16 000 lei.

— Tot ți-au plăcut ție costumele. Iată, acum ai unul... pe măsură...

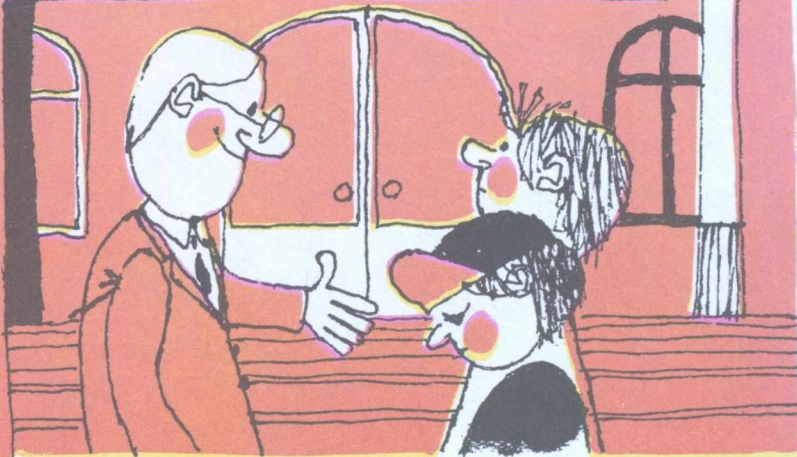
Costică Rimita, în vîrstă de 21 de ani, din comuna Tulnici-Vrancea, și-a falsificat 12 librete CEC, transformînd soldurile din 30 lei în 5030 lei fiecare. Încercînd să încaseze sumele respective, operația nu i-a reușit însă decît de cîteva ori, după care a fost prins.

— Și de data asta ai încasat...

La Librăria 51 din Capitală s-a înregistrat o pagubă de 5 000 lei, pricinuită, după cum s-a constatat ulterior, de unii minori care în repetate rînduri intrau în librărie și furau cărți.

INSTITUTUL DE REEDUCARE

— Atît de multe cărți aveți aici, că o să vă săturați citind!

VA VENI O CLIPĂ CÎND VOR REGRETA“

Raid realizat:
de ION VASILE
Desene de
DUMITRU NEGREA

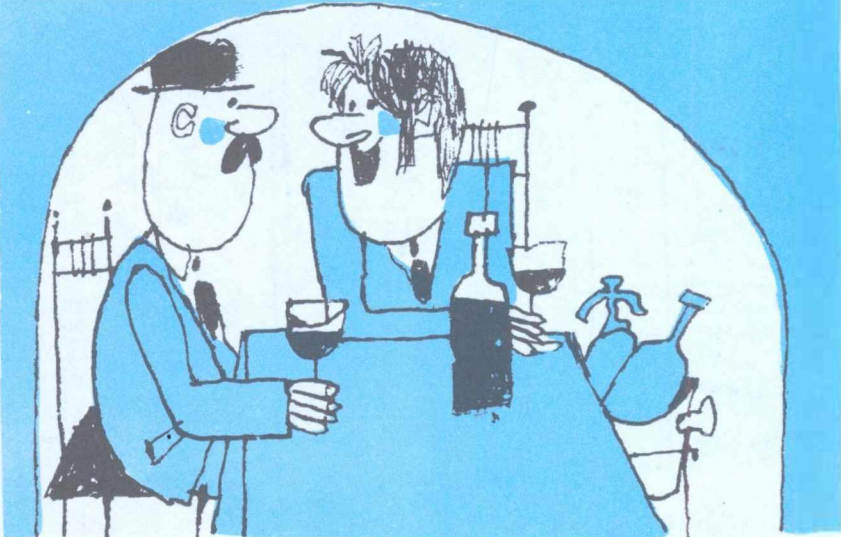
În zilele de 13 și 14 februarie a.c. au fost depistați pe bulevardele Bălcescu și Magheru din Capitală 31 de elevi care, în loc să fie prezenți la cursuri, se plimbau, iar unii vindeau bilete de cinematograful.

GHICI
CINE
VINE
LA
CINĂ

— Ghici cine vine, ghici cine vine...

Papală Petre, de 22 de ani, administrator la mai multe blocuri din Hunedoara, a sustras din banii locatarilor suma de 95 000 lei.

— După ce-mi iau un autoturism, ce crezi că am de gînd să mai iau?
— Probabil cinci ani...

Ciubeica Corneliu, de 18 ani, și Becheru Dan, de 16 ani, din București, demontau în timpul nopții aparate telefonice publice și casetele de colectare a monedelor, pe care și le însușeau.

— Hopa! V-am prins...
— Ce te bagi, tovarășe, pe fir?

Fabulă

PENTRU ȘERPI

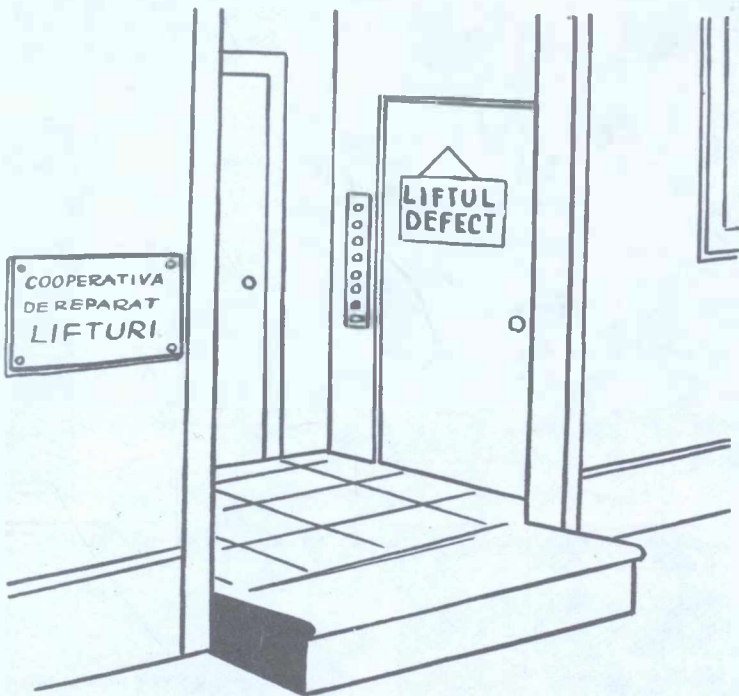
de Aurel Felea

Doi oameni, într-o dimineață,
S-au întâlnit pe stradă, față-n față,
Și din nimica toată, nu se știe,
Dintr-o problemă, unii spun, de pâlărie,
(Cine să salute primul, cine după celălalt),
Au început să se mănince, pe asfalt...

Nu s-au lăsat
Și, reciproc, pe rind, orbește și-au mincat
Nasul,
Ceasul,
Obrazul,
Plaiavazul,
Gîtul tot
Și mîinile pin' la cot,
Reputația,
Situția,
Plus alte amănunte și povești,
Farafasticuri de-astea omenești,
Pin-a rămas din fiecare
Un fel de resturi de oscioare,
Un fel de tăieței...

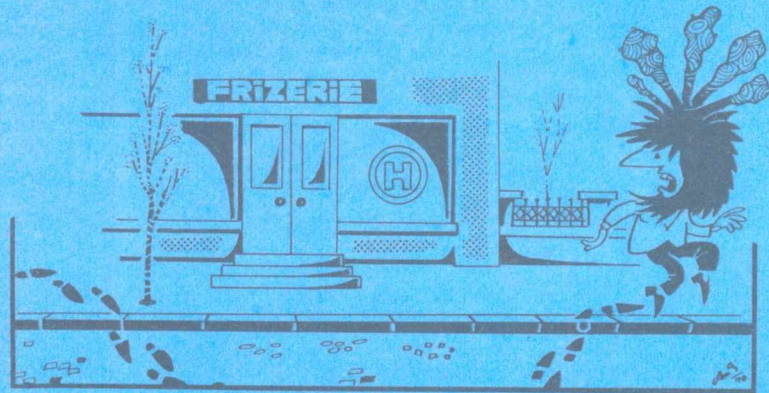
Voi, șerpi iubiți, să nu faceți ca ei!

Coincidență

Fred Ghenădescu

Al. Clenciu

STOCUL

Ghiciți ce are în stoc supranormativ Combinatul industrial de morărit și panificație Iași!? Făină? Nu. Drojdie de bere? Nu. Mac? Nu. Să vă spunem noi. Combinatul are în stoc... 30 000 de imprimate!

Urmează a doua întrebare incuetoare: «Ce fel de imprimate sînt astea?» «Rețetar» pentru fabricarea piinii? Nu. Metode de coacere a covrigilor cu susan? Nu. Sisteme de producere a chiflelor calde? Aș!...Tot noi o să vă răspundem. Cele 30 000 de imprimate conțin «Decizii de sancțiuni».

Așadar, întreprinderea de morărit s-a îngrijit cu deosebită ardoare de educația salariaților săi. Cum greșește vreunul, pac! un imprimat cu sancțiune. Întîrzie sau chiuiește un referent, un contabil sau vreun cocător? Procedul e simplu: cel cu păcatul se duce la magazie, cere un vraf cu imprimate «Decizii de sancțiuni» și cu el subsuoară se înființează, pocăit, în fața conducerii, care îi va citi solemn imprimatele...

Presupunind că toți salariații combinatului ar fi sancționați, s-a calculat că aceste imprimate nu s-ar epuiza decît după zece ani!... Ne întrebăm de ce nu s-a creat un stoc pentru 20 de ani? Că deh, poate există niscaiva salariați recalitranti, care trebuie bombardați cu tir intens de imprimate.

Uitasem un amănunt: în afară de cele 30 000 de formulare, Combinatul de morărit și panificație a mai achiziționat, tot în 1969, alte 30 000 de formulare, la fel de necesare, care se vor epuiza în următorul deceniu.

Fir-ar ea să fie de birocație!
Macin-o mai iute moară!

I. VASILE

AJUTĂ CARNE CU... ȚUCULIȚĂ

La una din boxele de carne din hala centrală a orașului Craiova a lucrat și Gh. Constantin. Omul sorta carnea pe care producătorii o aduceau la piață, iar printre picături ba mai jignea cite un cumpărător, ba mai repezea vreun producător, vorba ceea, ca să treacă timpul. În general, avea o comportare total necorespunzătoare.

«Urzica» s-a adresat organelor locale și cum prea se umpluse paharul, pesemne și cu altele, respectivul a fost scos din muncă.

Că nu numai carnea trebuie sortată.

DIN DRUM, ÎN ȘANȚ

La redacție am primit o scrisoare.

În scrisoare se arată că, dintr-o simplă trăsătură de condei, Al. Hristescu, șeful lotului de construcții drumuri și poduri Corbiu Mari, județul Dimbovița, umfla situațiile de lucrări executate. Cu o altă trăsătură de condei el semna borderourile de lucrări, deși acestea erau necorespunzător efectuate.

Cu sprijinul «Urzicii», matrapazlicurile lui Hristescu au fost «imborderate» și forul tutelar l-a destituit din funcție.

Așa se întîmplă cînd construiești drumuri rele și o apuci pe ele...

CUMUL DE... REFUZURI

Pentru calitatea produselor sale, Combinatul de fibre artificiale Brăila a fost «analizat» în «Urzica» nr. 22

din 1969.

Sora mai mare a Combinatului, adică Centrala de fibre chimice Săvinești, a «recepționat» și apreciat criticile din articolul «Dialog pe... roate», considerindu-le juste.

În răspunsul trimis redacției de către Centrală se arată că volumul refuzurilor provocate de calitatea necorespunzătoare a produselor Combinatului se cifrează la peste 11 milioane lei, acest aspect cumulinându-se și cu neîndeplinirea altor indicatori din plan.

În vederea înlăturării «stocului» de deficiențe din combinat și pentru îmbunătățirea produselor s-au luat o serie de măsuri.

Noi sperăm să nu fie artificiale, ca fibrele în cauză.

Dialog

CU UN I.C.M.B.-ist

În cele ce urmează vă relatăm o conversație ce a avut loc între «URZICA» și un I.C.M.B.-ist.

I.C.M.B. sint inițialele Întreprinderii de construcții montaje-București. În consecință, v-ați lămurit ce înseamnă un I.C.M.B.-ist.

Menționăm că dialogul de mai jos este imaginar. Adică vorbele. Restul este real. Adică faptele.

Și-acum, vorbele. «Urzica», «U»; I.C.M.B.-istul, «Y».

U: După cum am aflat, dumneavoastră, I.C.M.B.-ul, ați angajat la șantierele din București 136 de ingineri, maiștri, tehnicieni și alți salariați din provincie...

Y: Exact. Unde e nevoie, acolo-i angajăm.

U: Bravo! Dar am mai aflat că la șantierele I.C.M.B. din Slobozia și Turnu Măgurele au fost repartizați 90 de salariați cu domiciliul în București...

Y: Păi... nu e bine să-și cunoască oamenii țara?

U: Dumneavoastră sinteți I.C.M.B. sau O.N.T.?

Y: Ce vreți să spuneți?

U: Că turismul ăsta prin transferuri costă mult mai mult decât prin O.N.T.! De pildă, maiștrii Nedelcuță Constantin din Turnu Măgurele sau Spulber Gheorghe din Călărași nu puteau lucra la șantierele I.C.M.B.-ului din aceste localități, în loc să fie transferați în altele?

Y: Păi, la șantierele astea au fost aduși maiștri din București!

U: Deci, foaie verde ca cicoarea, ne jucăm de-a transferarea!

Y: Nu ne jucăm, Urzico dragă! Pesemne că au existat necesități obiective!

U: Zău? Și ce necesități obiective au existat pentru ca inginerul-geolog Frone Marin, cu domiciliul în Bolintin — Vale, să fie transferat în februarie 1969 de la Schela Titu la Șantierul III București, ca șef al serviciului planificare.

Y: Păi, dacă n-avem schele-n București, unde era să-l transfere?

U: Just! Dar de tovarășa Gingu Grigorița, inginer-agronom, specialistă în măsurători terestre și organizarea terenurilor agricole, ai auzit? Avea domiciliul în Galați...

Y: Da!

U: De ce a fost transferată tovarășa inginer-agronom la serviciul producție al Șantierului III din București ca inginer principal?

Y: Mai avansează oamenii, soro!

U: Și ce terenuri agricole avea de organizat «avansata» dumneavoastră pe șantier la București?

Y: De unde știi dumneata că n-o să descopere dumneaei niște terenuri arabile pe Șantierul III? Adică noi n-avem voie să sprijinim agricultura?

U: Bravo! Dar cu Martiș Dumitru, care avea cinci clase de liceu comercial și domiciliul stabil în Ploiești, cum a fost?

Y: A fost bine!

U: Pentru cine? Că l-ați transferat în 1968 la București ca maestru provizoriu și apoi l-ați avansat ca maestru principal provizoriu! Fără studii, fără stagiu! Cum a ieșit maestru cu cinci clase de liceu comercial?

Y: Dacă are omul cap ce te costă pe dumneata?

U: Nu mă costă pe mine, ne costă pe toți! Toți acești transferați au primit apartamente, că au venit cu familiile, cheltuieli de cazare una sută cincizeci pe lună și indemnizații de șantier! Vezi ce ne costă?

Y: I.C.M.B.-ul are grijă de transferații săi!

U: De ce era nevoie, tovarășe, de transferații ăștia, asta te întreb! Mai ales că unii, după cum ai văzut, erau specializați în cu totul alte domenii decât în posturile în care au fost transferați?

Y: Scrie și la carte, omul cit trăiește trebuie să învețe!

U: Ba eu cred că aici trebuie omul care să vă dezvețe!

Y: Tovarășă Urzico, te rog! Întreprinderea noastră de construcții-montaje București are realizări frumoase!

U: Are! Dar eu cred că la întreprinderea dumneavoastră de construcții au fost și cam multe «montaje»!

Y: Păi ce-ai vrea, soro, dacă ăsta e specificul?

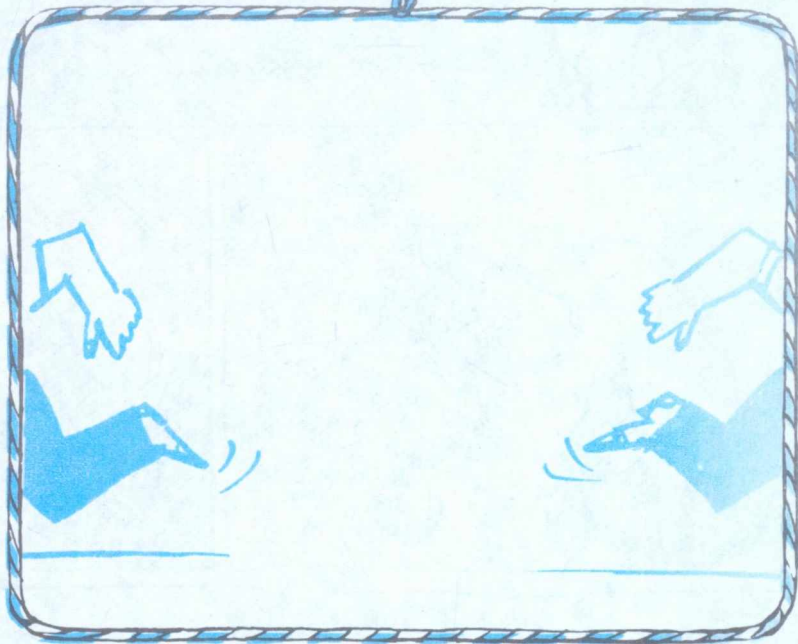
În continuare, «URZICA» nu a mai fost în stare să pună nici o întrebare deoarece acest răspuns a demontat-o. Rămâne ca cei în drept să continue întrebările.

DESENAȚI

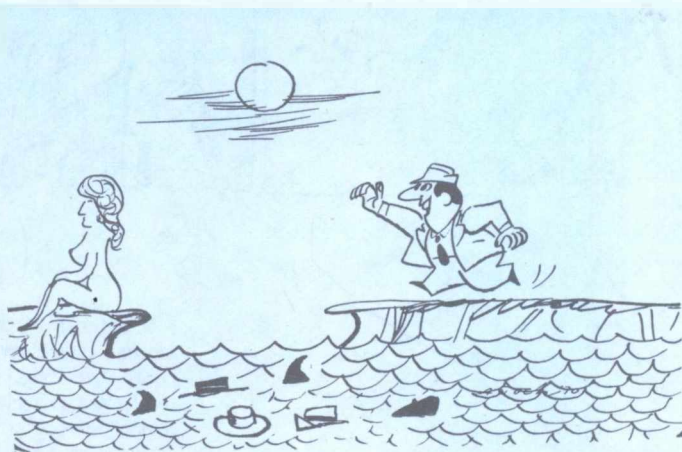

CU NOI

de A. POCH

PUBLICĂM MAI JOS DESENUL SELECȚIONAT LA CEL DE AL 4-LEA CONCURS „DESENAȚI CU NOI”

Misares Marian (Dej)

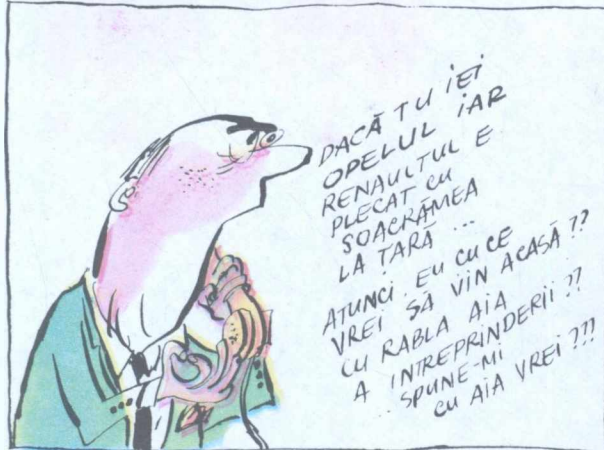

Anton Avram

S.R.

FERICEȘTE LUMEA!

ORICE ASEMĂNARE CU REALITATEA NU ESTE CHIAR CU TOTUL ÎNȚĂMPĂTOARE.

April...
April...

de Ștefan Tita

April...
April...
Tu ești un păcălici abil.
O, cite feste
Ne joci, febril,
În zilele aceste!
Pornesc la drum să-ntîmpin primăvara
Și tu reverși asupra-mi Niagara...
Îmi iau umbrela, fișul și galoșii
Însă, poftim, mă rid chiar și cocoșii:
Cînd am plecat plutea un rece nor
Și-acum transpir ca la ecuator...
Întîi aprinzi în muguri
Imaculate ruguri,
Apoi cu o rafală
Știngi lava vegetală...
Mă-mbii să scriu o poezie
Cu cer senin și calmă reverie,
Cu dulce trîl
(Ca să rimeze cu «april»)
Dar pînă să apară
În cine știe care revistă literară
Se face frig și ninge ca-n februar...
Deci, dragul meu april,
Eu te întreb umil
Ce-i de făcut să nu mai fii labil?
Zău, ce-ar fi oare
Să fii doar cîntec și parfum și floare?
Să rizi mereu cu hohote de soare...

CRONICA MONDENĂ

Zaiafetul de care mă voi ocupa are cîteva particularități deosebite.

Nu s-a petrecut — deși a fost o petrecere în toată legea — în casa gazdelor. Oameni practici, participanții s-au gândit să nu-și afecteze timpul liber cu deranjul pregătirilor, să nu-și obosească nevestele sau, cine știe, să nu-și tulbure vecinii. Oricum, s-au dovedit inventivi. Au ales un loc la fel de familiar și intim, locul de muncă.

Nici în privința timpului ales, ei nu s-au supus canoanelor obișnuite. N-au ales orele de noapte, ci orele de dimineață, cînd omul e mai odihnit și dă un randament sporit.

Odată amintite aceste particularități, îmi revine obligația de a face prezentările de rigoare. Gazdele: Tănu Nicolae, tehnician principal, Stan Nicolae, merceolog principal, și Prepelită Niculina, salariați ai Secției Întreprinderii pentru colectarea metalelor — Galați. Invitați: Mărescu Maria, contabil-șef, Calonfirescu Eugen, merceolog, Stratulat Ion, tehnician principal și Ocu Gheorghe, tehnician.

Un nobil sentiment de respect pentru tradiții i-a îndemnat pe subiecții noștri să aleagă data de 6 decembrie 1969, avînd în vedere că trebuiau sărbătorite trei onomastici dintr-o dată. Și asta e ceva!

Pregătirile au început la ora 8,27 a.m. punct, exact după două minute de la plecarea șefului. Avea omul treburi prin împrejurimi. Treburi presante, urgente, ca la sfîrșit de an.

Nici n-a apucat șeful să treacă hotarul Galațiului că s-a și întins o masă fastuoasă pe 5 birouri puse cap la cap. S-au adus vreo 20 ocale de vin, poate chiar mai multe, tot atîtea sifoane, ba chiar și coniac.

Invitații n-au creat probleme. Au sosit punctuali de prin celelalte birouri și la 9,25 fix s-a pornit cheful.

Avînd în vedere ora matinală, oaspeții nu erau în ținută de seară, ceea ce, trebuie să admitem, era perfect scuza-bil.

Cu toate acestea, femeile, așa cum se întîmplă de obicei în astfel de împrejurări, erau strălucitoare, ferme-cătoare, cu chipurile aureolate de nimbul fericirii tre-

cătoare pe acest pămînt. Pocelele nu erau din cel mai pur cristal, în schimb se goleau repede. Clinchetul lor suav de sticlă «Mediaș» se pierdea în vuietul petrecerii.

N-au lipsit nici emoțiile suspensului. La un moment dat zbirniie telefonul... lung... lung. Fețele se lungesc și ele, paharele cad inerte pe masă și se așterne liniște. Liniște străbătută doar de apelul insistent al telefonului. Cineva îndrăznește... Ridică receptorul: «Alo! A... Bucureștiul! Nu... Nu-i aici. Nici el. Nici... Sint toți plecați pe teren. Știți, planul... sfîrșit de an... Sigur, sigur, voi comunica să vă cheme!» și pac receptorul pe furcă.

Uuuff! un suspin colectiv de ușurare. Deșteaptă față, grozav s-a descurcat. Și cheful se întetește cu un plus de voce bună și lipsă de grijă.

— Dacă vine șeful? — a-runcă o vorbă un pesimist.

— Ei și tu, cobe! Cum să vină? E plecat la Foșani și Tecuci. Azi nu mai vine el.

Dar a venit. Și totul s-a sfîrșit... cu sancțiuni, retrogradări și... prezenta Cronică mondenă.

STELA HARUTUNIAN

I. Davidescu

— Ce te uiți așa la noi, maistre? Parcă n-am avea bilete!

Cu cele mai bune intenții

Cînd am dat cu ochii de ultima creație halucinantă a tînarului meu prieten pictorul, mi-am spus: Gata! Nu mai merge așa. Am să-i spun acum cîteva lucruri tari, directe, care să-l aducă cu picioarele pe pămînt.

Am privit tabloul, mi-am dres vocea și m-am pomenit vorbind așa:

— Oranjul ăsta mi-ar fi sugerat o oarecare bună dispoziție dacă n-ar fi fost înecat în pata aceea neagră care, de fapt, degajă pesimism. Și-rul de puncte aliniat în colțul de sus ar putea da impresia de ordine, dar mulțimea de linii frînte care se întretaie mă face să mă gîndesc, dimpotrivă, la haos. Acest bizar corp geometric s-ar defini ca un triunghi de n-ar avea colțurile rotunjite în formă de ciocuri de rață albastre și dacă laturile lui n-ar fi prelungite în aceste ramificații stelare care îi dau o alură de miriapod. Un triunghi miriapodic cu ciocuri de rață ar fi, recunosc, o îmbinare inedită, a cărei claritate se estompează însă în fața acestor pete furioase de un violet funebru, care ar putea li lua drept ochi de pești, dacă n-ar semăna mai degrabă cu niște chifle arse. În orice caz, forma

asta, bine conturată dar nedefinită, înconjurată de cili vibratili (sau poate că sînt gene?) m-ar determina să afirm că aici stă centrul de greutate al tabloului. De ce? Pentru că aduce, destul de vag dar sugestiv, cu o greutate de cîntar de 5 kg, din acelea care se folosesc la băcănie. Dar, dacă lucrurile stau așa, ce caută aici firul acesta galben-murdar, de deasupra căruia mă sîderează privirea asasină a unui monstru verde-putred care ar putea fi tot atît de bine un păianjen bicefal sau o bicicletă cu roțile turtite? Întreaga compoziție mi se pare extrem de elocventă și asta fiindcă părțile rămase albe ale pinzei exprimă cît se poate de clar ideea călăuzitoare: nimicnicia...

O ușoară nedumerire mi-a iscat titlul: «Femeie tînară din Oaș tocînd în fața pridvorului». Încolo...

M-am oprit brusc, cu senzația neplăcută că nu-i spun de loc ceea ce trebuie.

Tînarul pictor m-a privit cu ochii aburiți de emoție și mi-a spus:

— Știi, ești singurul om care m-a înțeles...

Și totuși, v-o jur, pot s-o și dovedesc: nu sînt cronicar plastic.

VERONICA BERTOLI

APROPO DE...

GEOGRAFIE

Din Geografie, Tică,
Âla blond cu ochelari,
A-ndrăgît Carpații. Cică,
Mărăștii sînt prea tari.

ZOOLOGIE

Cum înveți Zoologie?
Sandu a găsit rețete:
Își tratează, la minie,
Pe colegi cu epitete.

FRANCEZĂ

La un cinema în față
Dai mereu de lonel
Deh, franceza se învață
Mai ușor cu Fernandel.

ISTORIE

Cînd l-ascuți, din intimplare,
La Istorie, zimbești.
Spune că Ștefan cel Mare
E-o șosea în București.

EDUCAȚIE FIZICĂ

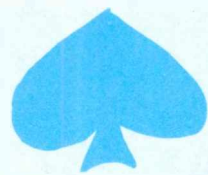
Desigur, între paralele
Și între bara fixă, Mia
S-a hotărît pentru inele
Expuse la «Bijuteria».

CHIMIE

Luat cu rău sau cu blindeș,
E inutil orice efort.
Petrolul nu vrea să-l învețe
Că l-a-ncuiat la Pronosport.

de V.D. Popa

LEUL ȘI CARASUL

Pentru a sublinia o calitate sau un defect, un viciu sau o virtute omenească, fabuliștii din toate timpurile s-au folosit în exemplificare de animale sau de lucruri. Aceste situații au dus la fel de fel de analogii, unele de-a dreptul curioase, analogii care prin contrast au scos în evidență ceea ce era mai caracteristic, mai esențial în situația dată.

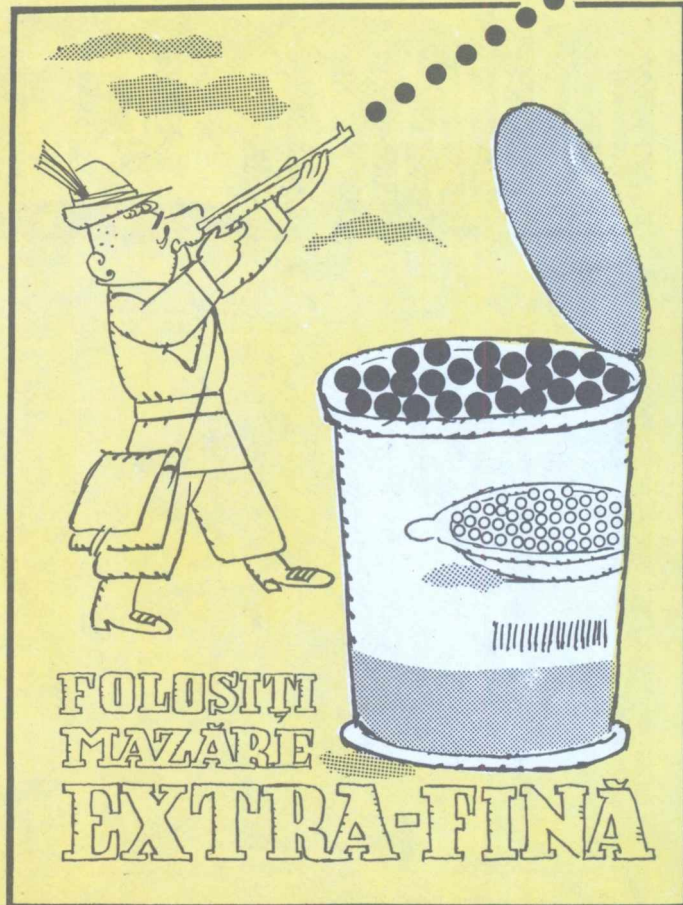
Bunăoară, leul simbolizează abuzul tot așa precum vulpea șiretenia, viclenia. De unde și pînă unde o analogie atît de năstrușnică cum este aceea dintre leu și caras?... Să aibă leul ceva în clin sau în mîncă cu un pește atît de pașnic cum e carasul?... Nul... Atunci?... Leul face totuși casă bună cu carasul... Nu însă spre folosul fabulistului, ci în folosul unor paznici ai bălților din jurul Capitalei. Să exemplificăm:

Se știe că A.G.V.P.S.-ul a interzis pescuitul la copcă în majoritatea bălților din jurul Capitalei. Și totuși unii paznici, în dorința de a se căpătui, admit pescuitul la copcă contra unor avantaje materiale. Rezultă deci că leul de care ne ocupăm nu simbolizează abuzul prin esență, ci se strecoară docil în... buzunarul paznicului. Așa stînd lucrurile, n-a surprins pe nimeni faptul că, în perioada 15 februarie — 2 martie 1970, sute de pescari se îndreptau fără sfială spre Pustnicul, unde «nea Aurică», paznicul, permitea pescuitul contra unei mici «atenții»: un leu și un caras. În felul acesta, mindrul și falnicul stăpîn al animalelor s-a întîlnit cu umilul și neabăgatul în seamă cărășel și au făcut «casă bună» spre folosul și îmbuibarea nesățiosului paznic de la balta Pustnicul.

Și acum să facem o mică socoteală: Dacă de la fiecare pescar se percepea o «taxă» de un leu (uneori chiar doi) și dacă fiecare caras «vămuit» cîntărea numai o sută de grame, rezultă că de la sute de pescari «nea Aurică» realiza zilnic sute de lei și zeci de kilograme de pește.

Acestea fiind spuse, este cazul ca A.G.V.P.S.-ul să ia măsuri-le corespunzătoare, pentru că altfel și balta și peștii... se duc pe copcă.

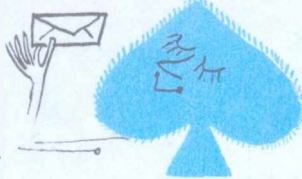
Eugen Taru

PROIECT DE RECLAMĂ

URZICO DE DEPARTE-ȚI SCRIU

DAȚI-MI-O PE STÂNCUȚA

(URMARE DIN PAG. 6)

am trecut eu pe ele, nu erau reparate!... Formele de recepție sînt, cum s-ar spune, false, iar eu am rămas fără Stâncuța!... Cine mi-o aduce înapoi?...

— Dumneata. Încearcă la ea, acasă.

— Și dacă nu mă primește?

— Dacă nu te primește, aranjăm cu diriginții noștri de șantier să te primească fictiv. S-o convingă să semneze de recepție. Chiar dacă nu te recepționează imediat, o să ai în schimb acoperire că o iubești! Clar? Actele vorbește!

DRAGĂ URZICO,

În comuna Jurilovca se află un C.A.P. al cărui sediu, ca să nu mai pomenesc de starea clădirilor anexe, arată ca după un cutremur zdravăn cu epicentrul situat chiar sub pavilionul respectiv! S-a discutat această situație la diferite nivele, dar degeaba, nu a intervenit nici o modificare.

Astfel, aspectul din birourile C.A.P.-ului Jurilovca oferă un tablou cu totul aparte. Mai tot timpul cade moloz din tavan peste scriptele contabile, peste dosare, referate, adunări și scăderi, pînă ajung să nu le mai poți deosebi unele de altele...

Un lucru însă trebuie reținut în mod special, dacă nu se va face în continuare nimic, sediul C.A.P.-ului se va duce definitiv de ripă. Că și așa, cum arată, parcă nu e sediu, ci... asediu!...

Fencescu Dumitru,
com. Jurilovca, jud. Tulcea

URZICO DRAGĂ,

Cu citva timp în urmă s-au dat în folosință în stația Simeria-Triaj două blocuri care, la prima vedere, îți fac o impresie foarte plăcută. La a doua vedere însă, adică după ce ai prilejul să vizitezi cîteva apartamente, te apucă durerea de cap. Mai totul arată în materie de finisaj și montură ca în interiorul unor vechi ziduri de cetate abandonată de secole și care, la un moment dat, fiind folosită și drept depozit de pulbere, a explodat... Aceste deficiențe existente în cele două blocuri urmau,

în mod firesc, să fie înlăturate și atunci ar fi fost, mă rog, foarte bine... Probabil însă că s-a considerat că e mult mai potrivit ca totul să rămînă în acest stadiu. Apelurile făcute de locatari pe la diverse uși capitonate și necapitonate ale I.C.C.F.-ului (ăsta-i constructorul), care în cele din urmă a luat contact cu Șantierul 33 construcții C.F. Arad, care și el la rîndul său

a zis că a vorbit cu... au rămas fără ecou. Se pare că respectivii constructori au înțeles greșit sarcina lor: blocurile trebuiau predate finisate și nu... sfinșite!

Georgescu Laurențiu,
Simeria

URZICO,

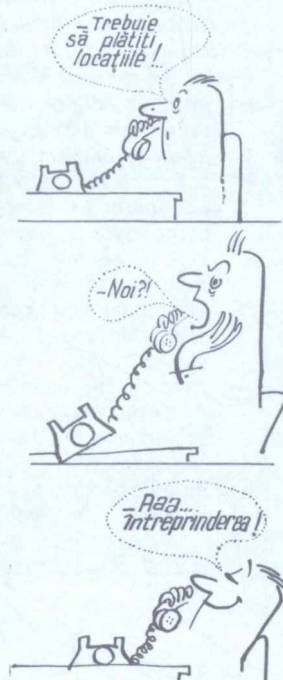
În toamna anului trecut Întreprinderea de transport orășenesc din Brăila a preluat de la Uzina «Steagul roșu» din Brașov un autocamion «SR 113». N-au apucat cei de la I.T.O.B. să parcurgă cu el nici cîteva drumuri că s-a și defecțat o serie de piese. Drept urmare, autocamionul în cauză a intrat în reparații cu toată... herghelia lui de cai putere în atelierele stației «Service-Galați». Aici «SR-113» a stat vreme de peste două luni de zile, pînă ce i s-au dibuit toate hibebe, unele dintre ele atît de ascunse că nici cu lumina nu le puteai găsi... Nu pot să nu menționez și faptul că, o serie de piese de care «Service»-ul din Galați avea nevoie urgentă, a fost livrată de către Uzina «Steagul roșu» abia după o lună, ceea ce de asemenea a contribuit la lungimea exagerată a termenului de reparație.

Este adevărat că marea majoritate a «SR-urilor 113» livrate de «Steagul roșu» sînt bine realizate, dar, vorba aceea: de ce pentru unii mămă și pentru I.T.O. Brăila ciu-mă?...

Mirea Vasile, Brăila

RUBRICĂ REALIZATĂ DE
DAN MANOLESCU

Gh. Chiriac

DEZLEGĂRILE DE LA NUMERELE 3 ȘI 4

DEZLEGAREA NR. 3

ORIZONTAL:

- 1) GULER-AH 2) ACU-ORGĂ 3) FINALE-N 4) EGAL-NEG 5) ATIPIT 6) USI-I-UD 7) R-CANAVA 8) SPIN-PĂR.

DEZLEGAREA NR. 4

ORIZONTAL:

- 1) CUCURIGU 2) AROMA — AST 3) RISI — AZUR 4) AT — LITERE 5) M — MINE — AC 6) IHA — ELITA 7) DEMODAT — T 8) ABURI — ALO 9) ETATE — AR.

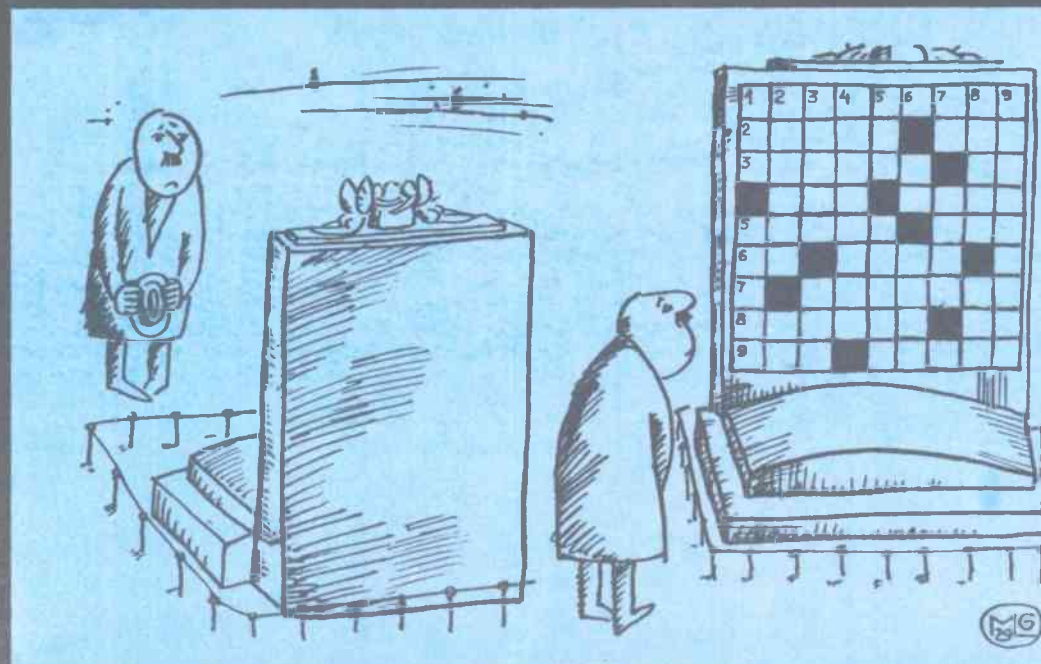
Cîștigătorul concursului «POANTE LA PĂTRAT» nr. 4; Belizarie Gh. Mihail, str. Dr. Grecescu nr. 9, București, sectorul 6.

POANTE LA PĂTRAT

Giuseppe Navarra

Mihai Grosu

ORIZONTAL:

- 1) Mama dracului. 2) Reunește mai multe acte în conținut. — Mii de draci! 3) Titular la «Universitatea» — În frunte la coadă! 4) A vorbi de bine. — Ipostază pentru care nu sînt necesari chiar «șapte ani de-acasă» 5) Chiar în plină iarnă și tot nu te lasă rece. — Dînsul din sală. 6) Apucați din părți. — Întoarse de la sapă! 7) Trăsură de unire. 8) Sînt cît se poate de socotite. — Centrul capitalei! 9) Asta e fără unt!... — Sămînță de scandal!

VERTICAL:

- 1) Mîncă-l-ar puricii! — Îi merg fulgii. 2) Miere în suspensie (pl.) — Sus jos! 3) Castele!... — A iubi ca Cezar pe Cleopatra. 4) Un fel de piele de broască! 5) Opera... timpului! — Pune cîinii la treabă 6) Termen redus! — Drum de două persoane. (pl.) 7) 11 vertical. — Văzută, mai ales, din spate. 8) Fecior de ciine. — Dă indicații cu privire la originea. 9) E de-a dreptul adevărată.

I. Dogar-Marinescu

ZIMEM

REZULTATUL CONCURSULUI POȘTA 2

Ne aflăm, dragi cititori, în fața rezultatului celui de al doilea concurs al rubricii noastre. După cum știți, din poezia «Acuarelă», pe care am scris-o special pentru acest concurs, am omis unele cuvinte pe care vă rugăm să le găsiți. Această poezie avea două puncte mai dificile: descoperirea subiectului (despărțirea) și descoperirea celor două rime care se repetă. Din păcate, nici unul (din cei citeva sute de concurenți) nu a remarcat motivul melancoliei sugerat prin simbolurile toamnei. Repetarea rimelor a fost descoperită mai ușor. Iată poezia originală:

ACUARELĂ

*Ce toamnă tristă ne-a cuprins
În haina ei de frunză ruginie!
Și nimenea în lume n-o să știe
Ce toamnă tristă ne-a cuprins.*

*Ne plouă frunza lacrimi inutile
Și noi zîmbim și parcă nu ne pasă
Că despărțirea tot mai mult ne-apasă
Cînd plouă toamna lacrimi inutile...*

Cea mai apropiată de intențiile noastre, cu numai trei greșeli de calchiere, a fost «Acuarelă» concurentului Viorel Zaporojan, comuna Bordușani, județul Ialomița, deținătorul premiului I (un abonament pe un an și publicarea caricaturii în revistă).

ACUARELĂ

*Ce toamnă tristă ne-a cuprins
În haina ei de frunză ruginie!
Și nimenea în lume n-o să știe
Ce toamnă tristă ne-a cuprins.*

*Ne plouă toamna lacrimi inutile
Și noi privim și parcă nu ne pasă
Că dorurile tot mai mult ne-apasă
Cînd plouă toamna lacrimi inutile...*

Premiul II (un abonament pe șase luni și publicarea caricaturii în revistă) a fost acordat concurentului Balaban Elisei Nichifor din Brașov, pentru o «acuarelă» plină de ironie și subtilitate:

ACUARELĂ

*Ce muză tristă ne-a cuprins
În haina ei de dramă ruginie!
Și nimenea în lume n-o să știe
Ce muză tristă ne-a cuprins.*

*Ne plouă Pix-ul lacrimi mercantile
Și noi creem și parcă nu ne pasă
Că stocurile tot mai rău ne-apasă
Cînd scriem toamna versuri inutile.*

Premiul III (un abonament pe trei luni și publicarea caricaturii în revistă) a fost acordat concurenteii Faranga Victoria din București, pentru «actualitatea» temei din următoarea poezie:

ACUARELĂ

*Ce gripă tristă ne-a cuprins
În haina ei de toamnă ruginie
Și nimenea în lume n-o să știe
Ce gripă tristă ne-a cuprins.*

*Ne plouă nasul lacrimi infantile
Și noi tușim și parcă nu ne pasă
Că ploaia tot mai mult ne-apasă
Cînd face toamna gesturi inutile.*

În încheiere, rugăm pe cei doi premianți din provincie să ne trimită urgent câte o fotografie (pentru executarea caricaturii), iar pe concurența din București o rugăm să ne prezinte — tot urgent — la redacție.

Dragi cititori, vă reamintim că la viitoarele concursuri pot participa și cei care nu au luat parte la cele anterioare. Trimiteți bonul decupat, menționați numele și adresa exactă. În numărul viitor: Concurs — Poșta — 3!!! Nu pierdeți speranța!

CÎNTARE ZOOTEHNICĂ

Circulă, în ultima vreme, cu tot mai multă insistență, zvonul că în curînd, în județul Cluj, din inițiativa și cu participarea directă a patrupedelor din câteva CAP-uri, se va înființa o formație muzicală de o factură deosebită.

Ansamblul format din corurile reunite ale mioarelor, plăvanilor și grăsunilor din C.A.P.-urile care în timpul iernii au «creat» condiții deosebite de antrenament, va întreprinde un turneu prin județ cu cîntarea «De ce nu sînt întreținute și folosite ca lumea construcțiile zootehnice?»

În primul său popas, ansamblul va fi probabil oaspetele C.A.P.-ului Aiton, unde este neapărat necesară puțină muzică pentru modul în care conducerea Cooperativei se dă în spectacol cu un grajd folosit de 100 bovine. Aici, de mai bine de 5 ani, blindele animale se războiesc din greu cu noroiul ce se încăpățînează să poarte denumirea de pardoseală.

Nu bănuim încă replica C.A.P.-urilor din Huedin și Morlaca, dar sîntem aproape siguri că nu se vor simți la largul lor, oferind oaspeților ca adăpost niște saivane ale căror acoperșuri de paie s-au consumat în timpul iernii ca furaje.

Cît privește C.A.P.-urile din Jichiș și Maia, acestea n-au motive de îngrijorare. Aici construcțiile zootehnice sînt atît de bine păzite încît 50 de scroafe, 100 de taurine și 800 de oi nu le-au văzut decît pe dinafară și numai de la distanță. Cum să se fi degradat așadar?

În sfîrșit, traseul turneului nu va pierde desigur din vedere C.A.P.-urile din Tăureni, Căpuș, Ticu, cărora cîntarea cu întrebare sau întrebarea cu cîntec le va aminti că, deși sînt mulți întrebați, răspunsul trebuie să fie unul singur. Și, pentru a fi cel așteptat, e mai indicat să-l dea U.J.C.A.P.-Cluj.

Mocanu M. Octavian
(Cîmpina)

„URZICA“

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Secția scrisori 14.60.34; Secretariat de redacție 14.28.15.

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteli” 44.601

Regimul rasist al lui Ian Smith a declarat
in mod ilegal Rhodesia — republică.

IAN SMITH: — Eu mă țin pe picioarele mele!...